

waardoor mijn vader zoo veel doorzicht gekreeg en plan dreef geheel vernietigd te worden.

Vader was voor zaken uit en moeder was inkoopten gaan doen, want de oude Mulder had belet laten vragen en zou 's middags blijven dineeren. Ik was dus alleen thuis, toen Kee, onze keukenfee, kwam zeggen dat er in het salon een oude heer was om mijnheer Meier te spreken. Er zat dus niets anders op, dan dat ik naar voren ging.

De oude stond op toen ik binnentrad; hij scheen min of meer zenuwachtig.

„Vader is uit en daarom kom ik maar,” zei ik. „Als het iets bijzonders is, dan kan ik zwijgen.”

„Zoo, ben jij een zoon van Timotheus?”

„Ja, ik ben een zoon van mijn vader,” antwoordde ik.

„Da's te zeggen, Jaap is de oudste, maar ik kom in de zaken van papa. Komt u dus voor zaken, vertel dan op. Vader had u zeker vandaag niet verwacht.”

„O, neen, neen, natuurlijk niet!” zei hij met een grijns. „Ik ben je oom Jasper!”

Ik weet niet zeker meer of ik flauw gevallen ben, maar dat ik er dicht bij was, is zeker.

„Bent u oom Jasper, die twist met vader heeft gehad?”

„Juist, mijn jongen, maar ik heb al lang spijt gehad van de woorden, die ik je vader heb toegevoegd en nou ben ik gekomen om de zaak weer bij te leggen. Ik word een dagje ouder en het zal zoo lang niet meer duren of ik zal van mijn geld en goed afstand moeten doen.”

„Dat kun je wel dadelijk doen,” zei ik, „want Jaap gaat trouwen en zal wel wat geld kunnen gebruiken.”

„Neen, ik meen dat ik zou kunnen sterven.”

„O, is 't anders niet! Maar wat ik zeggen wil, is het wel erg verstandig om zoo plotseling uit de lucht te komen vallen? Moeder heeft geen sterke zenuwen en dat zou haar bepaald in de war brengen.”

„Maar je vader noch je moeder zullen me herkennen, want ik ben in de vijf en twintig jaar dat we elkaar niet gezien hebben, erg veranderd.”

„Dat doet er niet toe,” zei ik. „Ik vind het een gevaarlijke geschiedenis. Het zou veel beter wezen als je maar weer wegging. Bepaal een anderen dag, bijvoorbeeld over 3 maanden en in dien tusschentijd zal ik hen voorzichtig op de ontmoeting voorbereiden.”

„Nee,” antwoordde die ouwe stijfkop, „ik wil ze vandaag zien!”

Ik kan je verklaren dat ik een gevoel had, alsof iemand een portie roomijs tusschen mijn halsboordje had laten glijden. Maar, ik herinnerde mij dat ik een Meier was en dat gaf me mijn koelbloedigheid weer terug en tegelijk een goed idee.

„Luister eens,” zei ik, „als je toch met alle geweld blijven wilt, dan is 't beste, dat je 't incognito doet. Kijk, ik zal dan in het gesprek je naam noemen en als ze je niet graag zien, kun je ongemerkt uitknijpen als een uitgebrande smeerkaars, zonder dat ze weten dat je 't zelf geweest ben. Maar als ze je werkelijk zien willen, wel, dan zal ik je waren naam noemen en dan is de zaak gezond. Hoe vind-je 't?”

„Uitstekend!” riep hij uit.

„Nou dan, mijn leeraar in de natuurkunde zou vanmiddag hier komen eten; vader is bijna dol op natuurkunde. Nou heeft-ie, de leeraar namelijk, daar straks een boodschap gestuurd, dat hij onmogelijk komen kan. Tusschen ons gezegd en gezwegen, hij heeft een meisje aan de hand, maar da's zijn zaak, en 't komt ons goed te pas. Alles wat je nu maar te doen hebt is, dat je je laat voorstellen als de heer Jansen, leeraar in de natuurkunde aan de H. B. S. en klaar is Kees!”

Ik geloof dat hij dat idee van mij bepaald geniaal vond, ten minste hij stemde dadelijk toe en dat was maar goed

ook, want daarbij daarop kwam moeder binnen. Ik stelde hem voor als den heer Jansen, onzen nieuwen leeraar en nam hem toen mee de stad in, waar we zoolang bleven wandelen tot het tijd voor het diner was.

Ik moet zeggen, 't was een leuke ouwe baas; ik bemerkte echter met schrik, dat hij net zooveel van natuurkunde afwist als onze kat of eigenlijk nog minder, want die vliegt het huis door als er storm op til is. Ik kocht daarom onze meid om met de helft van mijn zakgeld, opdat ze mijn bord naast het zijne zette, zoodat ik hem kon bijspringen als vader hem soms met zijn vragen het vuur wat al te na aan zijn schenen mocht leggen.

Graag had ik den ouden sukkelaar nog een lesje ingegeven, maar de gong luidde en we gingen naar beneden.

Vader en de heer Mulder waren zoo druk met elkander in gesprek dat ik bijna de geheele nachtmerrie over oom Jasper vergeten was, toen we aan het dessert genaderd waren. Ik was juist bezig den ouden baas naast me te vertellen van mijn voetbalclub, toen de idioot met vader

GEZONKEN.

Vermoedelijk door het laten openstaan der buitenboordskraan, is een der booten van de bekende firma Bus, in het Spaarne te Haarlem gezonken. De lading bestond hoofdzakelijk uit drukwerk (prentenboeken) van de firma Emrik & Binger, met bestemming voor Engeland.

over het weer begon te praten. Nou, dat is net een stokpaardje van vader en hij is er goed in thuis, werkelijk!

„Ik geloof bepaald,” zei vader, „dat de groote hoeveelheid regen van den laatsten tijd een gevolg is van de verschillende fases van de maan.”

„Verschillende faces van de maan! Ik weet niet beter of ze heeft er maar één,” antwoordde de oude gek, niet wetende dat hij de grootste stommitieit uitkraamde. „Och, 't is al zoo lang geleden dat ik natuurkunde studeerde, dat ik alles verg. . . .”

Het gelukte mij den voet van den ouden zondaar onder tafel te vinden en wat 'n bof, juist den voet waar hij een paar eksteroogen ophad. Nou, dat heeft-ie geweten hoor! Hij sprong van pijn de hoogte in, doch ik duwde hem weer in zijn stoel.

„Wees toch stil,” fluisterde ik, „of er gebeuren ongelukken.”

„O,” ging vader voort, „jullie vaklui hebben geen studieboeken meer nodig! Jelui hebt den Helicon reeds lang bestegen, hè! Ik heb mij altijd verbaasd over het effect dat de zonnwarme op de aarde heeft. Ik ben overtuigd

kunnen.”

„Da's waar,” antwoordde oom Jasper. „Bij voorbeeld tijdens de heete dagen van dezen zomer was er bij mij in den omtrek geen bier meer te krijgen, omdat door de warmte het volk zoo'n dorst had, dat ze alle bierhuizen leegdrank.”

De toestand werd gevaarlijk. Ik was ten einde raad en zat te peinzen hoe de zaken nog te kunnen redden, toen, voordat ik goed wist wat hij eigenlijk ging uitvoeren, oom Jasper opstond met zijn glas in de hand.

„Ik wil een toost uitbrengen,” zei hij, „en tegelijkertijd wensch ik u allen een geheim te openbaren. Ik ben”

Van wanhoop stampte ik letterlijk op zijn voet, juist bijtijds, want met een kreet van pijn zonk hij op zijn stoel neer, zonder zijn naam genoemd te hebben.

„Blijf toch zitten, idioot,” fluisterde ik hem toe. „Moeder krijgt een ongeluk van schrik. Ze denken allemaal dat je dood bent, en als je nu ineens levend wordt, heb ik 't gedaan!”

„'t Kan me niet schelen,” zei de ouwe dwarskop. „Ik ben niet dood en wil voor geen mensch zijn plezier dood wezen als ik nog levend ben. Dames en heeren . . . het spijt me dat ik het zeggen moet, maar”

De kamerdeur ging open en in de opening verscheen onze dienstbode met een langen heer achter zich, dien ik tot mijn schrik herkende, voordat Kee de familie toeriep: „Mijnheer Jansen!”

Krampachtig hield ik den rand van de tafel beet en wenschte in stilte, dat ik een slak was met een huisje op mijn rug, waar ik in verdwijnen kon. Ik moest nu echter door den zuren appel heenbijten.

„Mijnheer Jansen!” riep vader in de hoogste verbazing uit en toen woedend tegen oom Jasper: „Maar, voor den drommel, wie is u dan, mijnheer?”

„Timotheus, heb je in de kwarteeuw dat we elkander niet zagen vergeten dat je nog een broeder hebt?” vroeg nu oom op bewogen toon.

„Ik ben Jasper Meier, je broer!”

Ik zag vader in zijn stoel neervallen en zenuwachtig zijn servet verfrommelen, terwijl moeder de punt van haar zakdoek tegen haar oogen hield. Van de algemeene ontroering maakte ik intusschen gebruik en smeerde 'm, de kamer uit, en den tuin in, waar ik een duren eed zwoer om nimmer meer zoo lang ik leefde, een erfom op te duikelen.

Voor niemand meer, al was 't mijn eigen broeder.

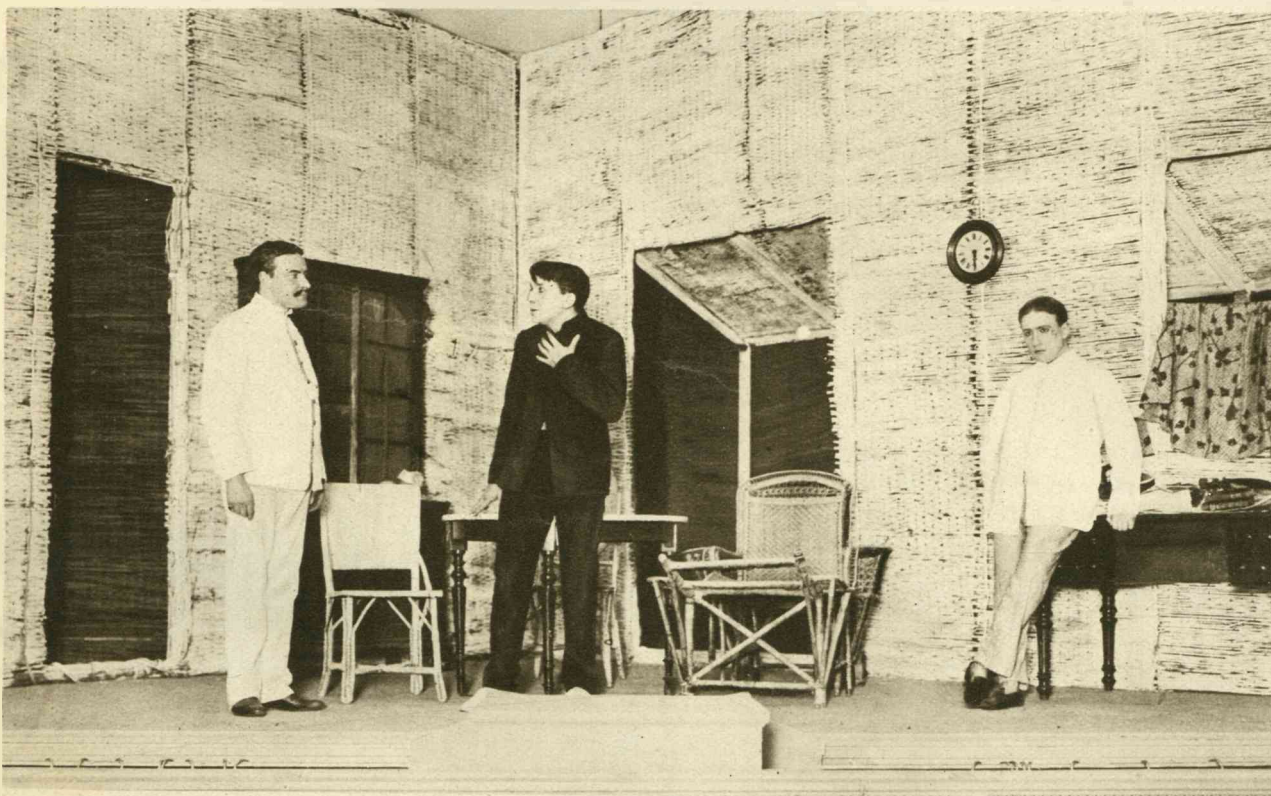
Tien dagen later. — Het ligt toch bepaald aan mijn wonderbaarlijk vernuft, dat ik steeds het rechte ding doe op den rechten tijd. Het einde van de geschiedenis was dat oom Jasper aan vader vertelde, dat hij ons was komen bezoeken om te vragen of Jaap deelgenoot in zijn zaak wilde worden. Oom gaf mij toen hij weer vertrok een rijksdaalder en beloofde mij dat ik op zijn kosten naar de Militaire Academie mag te Breda.

Hiep, hiep, hoera!

Jaap zegt, dat ik toch een pientere jongen ben en Lize gaf me een klein gouden hartje van haar armband. Zeg 't niet verder, ik heb het hart aan Elze gestuurd in een stuk papier, waarop ik geschreven had:

? ? ?

Dat was een herhaling van een vraag die ik haar een paar weken vroeger gedaan had. Van morgen kreeg ik haar antwoord. Hier is 't. „Ja. — Elsie!”

„EENZAAM”. Van links naar rechts: C. Dommelshuizen, Cor v. d. Lugt-Melsert, Cor Ruys.

„EENZAAM”, DOOR DIE „HAGHESPELERS”. Van uit Indië was de faam overgewaaid naar Den Haag over de superieure vertooning, die „in het land van smaragd” dezen zomer Verkade van Fabricius' proeven van Indische atmosfeer en Indischen toon, en in heimwee terug te denken aan den Indischen tijd, die — nu hij eenmaal onherroepelijk voorbij is — louter herinnering van geluk biedt. Een genot om de couleur locale vloeide over op het spel van alle spelers, en men genoot van Anton Verheyen als planter, type van levenslust en gezonden geest, van Tilly Lus, louter liefelijkheid, teederheid en innigheid, van Dommelshuizen als dokter de Wilde — van Cor Ruys, en eindelijk en allereerst van Cor van der Lugt-Melsert, die met zooveel illusie naar Indië kwam en door de eenzaamheid van het leven op een buitenpost tot krankzinnigheid vervalt en zich ten slotte ophangt.

„EENZAAM”. Cor v. d. Lugt-Melsert als Willem v. Bijlevoorde.